nicolae prelipceanu
la pierderea speranței

Table of Contents

l.p.s.
iată calea
pe curând pe niciodată
judecata de acum
la „epitaf general”
o noapte ploioasă în bucureştiul veacului douăzeci şi unu
şcoala pentru bătrâni
tristeţea e meseria mea
revoluţia proletară a oaselor
iadul de lângă noi
după-masă târziu
adam şi eva
un poem cu poeţi americani de altădată şi cu mine cel ştiind despre ei
ion de la gară
periscop
nu-i aşa?
inima lui greg
ooo
să uiţi
dumnezeu, scrieri alese
exerciţiu de disperanţă
frunzuliţele verzi
îngerul păzitor
dar de crăciun
oglindă veche
stigmatizat
titanic fals
sirena din bibliotecă
poetul automat
morminte invizibile
locul întâi pe lumea cealaltă
cititorul de stradă
mersul poemelor
substituirea (sau pe cine rad eu dimineaţa şi cine mă rade)
pe neobservate
iar ăla de acum câteva luni

nicolae prelipceanu

la pierderea speranţei

poeme

casa de pariuri literare

2012

© 2012 casa de pariuri literare
© Shutterstock Images LLC pentru fotografia de pe copertă

seria Poezie | colecţia Prezent

www.cdpl.ro
editura@cdpl.ro
tel.: 021.2607596; 0741.587259; 0726.407349
ISBN eBOOK: 978-606-8342-42-9

editor: Cristian Cosma (un cristian)
producţie: Victor Jalbă-Şoimaru

Nicolae Prelipceanu

Născut demult (1942). Redactor la revista *Tribuna* din Cluj (1969–1986), redactor la *Viaţa Românească* (1987–1990), redactor-şef adjunct la *Luceafărul* (1990), secretar al USR (1990–1992), redactor-şef al revistei *Alianţa Civică* (1991-1992), consilier şef la Inspectoratul pentru cultură Bucureşti (1992–1993), ziarist la *Cotidianul* (1991–1992), *România liberă* (1993–2006), director de programe la televiziunea independentă SOTI (1994), consilier de stat la Guvernul României (1996–1997). În prezent, redactor-şef la revista *Viaţa Românească*, membru în Consiliul şi Comitetul Director al Uniunii Scriitorilor.

A publicat volume de poezie, proză, interviuri: Turnul înclinat (1966), 13 iluzii (1971), Arheopterix (1973), Întrebaţi fumul (1975), De neatins, de neatins (1978), Jurnal de noapte (1980), Un civil în secolul douăzeci (1980), Fericit prin corespondenţă (1982), Degetul de gheaţă (antologie, 1984), Arma anatomică (1985), Maşina de uitat (1990), Binemuritorul (1996), Ce-ai făcut în noaptea Sfântului Bartolomeu (antologie, 1999), un teatru de altă natură (2006), portret sumar al unui necunoscut de altădată (2011), versuri; Vara unui fost campion de pian (1973), Tunelul norvegian (1979), Zece minute de nemurire (1983), Scara interioară (1988), proză; Dialoguri fără Platon, (1976), interviuri; Odioseea. Un jurnal pe sărite, 2011, articole.

Volume de poezie traduse în maghiară şi germană, apărute în anii ‘80. Prezenţe în reviste şi antologii în: Franţa, Polonia, SUA, Spania, Columbia, Mexic, Ungaria, Bulgaria, Rusia, Italia, Portugalia etc.

Premiul Uniunii Scriitorilor pentru publicistică cu volumul *Dialoguri fără Platon* (1976). Premiul pentru poezie al Uniunii Scriitorilor pentru volumele: *De neatins, de neatins, Fericit prin corespondenţă* şi *Binemuritorul*. Premiul Asociaţiei Scriitorilor din Cluj pentru volumele *13 iluzii* şi *Tunelul norvegian.* Şi altele…

l.p.s.

arta spuse ea
asta spuse el
nici asta nici arta le răspunse al treilea
priviră în jur
erau singuri
nişte cuci
nişte matracuci
răspunse al treilea
se băgă în vorbă şi al patrulea
care nu putea fi altcineva decât ecoul
dar ecoul spuselor altcuiva
care nu se auzeau până la ei
pentru că nici unul dintre cuvintele pe care le repeta el nu fuseseră rostite de ei
aleatoriu
se auzi de undeva din spatele lor
se întoarseră
priviră
nu era nimeni prin preajmă
atunci să plecăm
mai bine să plecăm
da da da

astfel îşi treceau ei unul altuia ziua de marţi 1991 vara
lacul stătea pe loc
râul curgea leneş de parcă şi el ar fi fost lac
aici ne vom îneca într-o bună zi rosti ea visătoare
aici aici aici
dar ecoul nu găsi de cuviinţă să le răspundă
nu găsi de cuviinţă să se amestece în vorbă
sau poate îl lăsaseră în spate
departe la marginea vizibilului
şi de ce te-ai îneca dacă trece vremea ta
păi tocmai de aceea
nu te poţi îneca
nu poţi să dispari decât în propria ta vreme
ai ieşit la revedere nu se mai poate
nu mai poţi nici măcar să te spânzuri
aşadar mi-am pierdut orice speranţă
n-am ştiut

mi-aş fi lăsat-o afară când am intrat
şi apoi
când ar fi trecut vremea mea şi m-aş fi trezit brusc în afara ei
aş fi regăsit-o cu siguranţă
că doar am lăsat-o afară
da dar ştii şi tu că e criză mare de speranţe
aşa că slabă speranţă ca una
lăsată fără supraveghere pe-afară
să nu tenteze vreun trecător pe-acolo
şi acesta să nu şi-o însuşească pe dată
je suis totalement démuni
dar o mumie vie tot mai ai şansa să fii şi încă în foarte scurtă vreme

mă voi usca la focul speranţei mele pierdute şi luate furate
ca să o spun pe a dreaptă de cine ştie cine
voi fi solidar cu tine
ne vom perpeli împreună la focul stins al acelei speranţe
dispărute fără urmă
îi vom lua urma şi o vom regăsi
vom fi fericiţi în afara vremii noastre veninoase
psalmodia el popeşte urmărit cu atenţie de ea în tăcere
şi toate acestea unde se vor petrece
cu cine
când
veni
de undeva de sus
întrebarea
mai bine zis le căzu pe cap
în cap
sub formă de ploaie
deloc de aur
deloc bine mirositoare
deloc
odată şi odată o să fim
aici se termină prima poveste şi începe cea de a doua
pe care ar fi mai bine să o lăsăm pe altădată
altădată
altădată

iată calea

plin de corpuri delicte în jurul meu
numai delictul lipseşte
fiecare spune eu nu
poate el poate el
poate chiar dumnezeu

iată şi calea spre care ne îndreptăm
cu toate obstacolele ei
nici un orizont nici o luminiţă
la capătul acestui tunel
în lumina zilei
prin care învăţ să mă târăsc asemenea soldatului
alexandr matrosov în faţa cazematei germane
acum câteva zeci de ani
într-un film sovietic

dar peste mine a trecut cu paşi glorioşi minciuna
şi oricât m-am opus a lăsat o dâră murdară
care se mai vede printre circumvoluţiunile
creierului meu
eu ştiu eu o văd deşi nu mă autotrepanez niciodată
minciuna eroică şi cântecele de triumf asupra noastră înşine
dar fără să ni se mărturisească vreodată asta

că eu am fost poporul ai cărui duşmani trebuiau să piară
până la unu
ziua sau noaptea
asta nu se mai preciza
că eu eram duşmanul care trebuia să piară
al poporului fireşte
şi a pierit
aşa
pe tăcute
fără vreo execuţie
treptat
an cu an şi deceniu cu deceniu

nici asta

ceea ce se mai vede acum
nu e
nu vă faceţi iluzii
nimeni nu supravieţuieşte nimănui

corpuri delicte sunt toate în jur
numai crima întârzie-n noi
ca o rudă ca un prieten
ca adevărul
ca viaţa

pe curând pe niciodată

cum n-aveam nimic mai bun de făcut m-am gândit să încep un text
de renunţare
întâi la tot ce am iubit în viaţa aceasta
şi abia mai pe urmă la tot ce am urât
ultima zăpadă anunţa pe-afară cele ce se petreceau
pe hârtia din faţa mea
de fapt un ecran luminos
poate chiar ultima lumină a ochilor mei
poate chiar becul care închidea cercul
început demult la suceava cu un altul
în seara de august a unui an uitat
şi cum n-aveam nimic mai bun de spus lumii
m-am gândit să tac vreo două trei mii de ani
să-i pedepsesc aspru pe toţi aceia care nu m-au ascultat până acum
şi pe toţi aceia care nici nu ştiu ce ar pierde dacă nu m-ar asculta

între timp zăpada se mai instaurase puţin
şi noaptea nu mai înainta
degeaba scriam eu litere pe ecranul aprins
degeaba lumina el în camera înecată în întuneric
noaptea stăruia de vreo două trei mii de ani
şi eu ştiam asta
atunci când toate se petrecuseră de multă vreme
tăceam cu mare convingere şi îndârjire

pe străzile goale ale nopţii de ianuarie
nu mai trecea nimeni
se supăraseră toţi şi nu mai voiau să se manifeste
pentru nimeni
asta trebuie să fie mi-am spus şi am început să tac
numai aşa ca un exerciţiu de retorică perfectă
şi moarte clinică anticipată

dar între timp porniseră troleibuzele
şi salvările se grăbeau să salveze oameni
aşa că totul s-a amânat din nou

pe curând
pe niciodată

judecata de acum

sufletul meu mărunţit pe un tocător perseverent
pentru a completa coşul zilnic al văduvei
şi al bătrânului cerşetor de cioburi
fragmente
bucăţele mici din care se va recompune peste veacuri
tabloul întreg
o lume vie şi mirosind încă a iarbă proaspăt cosită
sau poate a fân de două trei zile de vară
uitat pe câmp
în zadar în zadar victoria asta ţi-o imaginezi în zadar
totul e numai aici acum şi cioburile şi bucăţelele
chiar şi sufletul tău mărunţit nedureros
rămân aici perfect ancorate unul una de altul de alta
fără posibilitatea de a mai fi văzute vreodată
decât dacă această clipă o să vină din nou
cu noi toţi cu sufletele noastre dar nu cred
ziua de apoi e numai o judecată pripită
o speranţă a fiecărei bucăţele mărunte
din sufletele noastre uitate

la „epitaf general”

iată-mă numai suflet şi piele cum recad pe aceleaşi străzi
de ieri şi de alaltăieri
pe gânduri
cu cuţitul la os ca totdeauna şi fără să mă tem
că o să scap vreodată de el
încerc să reţin formele care trec pe lângă mine
în speranţa nebună a unei reciprocităţi numai de nimeni ştiute
forme şi umbre nu vor mai fi
golurile tăiate în aerul dimprejur se umplu la loc într-o secundă
pentru a se tăia cu alte contururi imediat
şi aşa până când nu voi mai fi eu să le urmăresc în tăcere

şi această enciclopedie a nimicului se extinde enorm
ia forme aberante fără sfârşit încât îţi vine să zici că e însuşi universul cel himeric
din degetul lui mic
iată toate aceste contururi de animale mici mijlocii şi mari
blânde şi crude toate din aceeaşi matrice în fond
vâslind prin aerul care nu are nimic altceva de făcut decât să se dea la o parte
şi să se închidă la loc în urma lor şi a mea

lumea întreagă dispare îmi vine să le strig celor care trec şi nici nu ştiu
că sunt trecători
lumea întreagă reapare dar nu mai e a noastră pe care o ştim
formele care suntem se sting şi se aprind altele în loc
modificând fără importanţă golurile de aer
trecătoare şi ele

vreţi să lăsaţi alte urme
era o întrebare nepusă
păi lăsaţi-le că totul nu e decât degeaba
urmele s-au şi şters
cum şi cerneala de pe foile pe care credeţi că aţi scris aceste rânduri
sau le-aţi imprimat cu mijloace moderne deja vetuste antice şi de demult
s-au şters nu mai sunt

iar cititorul vede doar un gol de aer demult închis pregătit
să mai încerce o dată şi încă o dată şi încă o dată
şi nici umbra lui nu mai pâlpâie
asta ne răzbună într-un fel
foarte slab
trecător

o noapte ploioasă în bucureştiul veacului douăzeci şi unu

şi cum veneam eu aşa noaptea prin ploaia de noiembrie
pe geamul unei case mici l-am văzut pe george bacovia
şi clavirista cântându-i
cu un sân mai lăsat
el prăbuşit într-un fotoliu de altădată
care supravieţuise în mod miraculos veacurilor
căci veacuri trecuseră de la prima lui poză acolo
nu aveam nimic mai bun de făcut decât să intru pe uşă
fraudulos fireşte mai întrebaţi
să-l dau la o parte şi să mă prăbuşesc eu în fotoliul acela

numai că atunci când m-am aşezat
praful s-a ales de toate
şi de casă şi de fereastră şi de claviristă
şi mai ales de bacovia

stăteam pe o bancă putredă şi simţeam asta
pe propria-mi piele
şi nici baudelaire
nici poe
nici rollinat
nu mai mişcau
cu toate că eu îi vedeam prin perdeaua ploii foarte bine
încă avansând şovăielnic departe în faţa mea
şi începusem să nici nu mai cred că-i voi ajunge vreodată
nu cu opera
nu
vai de mine
cu pasul vreau să vă spun

şcoala pentru bătrâni

au început chiar şi tinerii să-şi scrie memoriile
ei se uită cu ură la noi pentru că avem în spinare
marii rucsaci plini ai amintirii
dar nu
îi asigur eu fără să strig fără să mă agit
nu am nimic în acest rucsac
pe care-l mai port din obişnuinţă o vreme
e gol puteţi să-l umpleţi cu ce vreţi voi
chiar cu vieţile voastre scurte încă
şi o să vă fiu recunoscător

numai să nu fi rămas ceva dinainte
totuşi spun ei să nu se amestece lucrurile
şi să se deterioreze frumoasele noastre clipe trăite
la atingerea tuturor frustrărilor voastre
pe care le daţi drept memorie a anilor scurşi

parcă-i văd cum mai picură acum la dezgheţ
toţi anii îngheţaţi altădată
curg streşinile pline de apă chioară
n-aţi făcut nimic
de nimic nu mai sunteţi buni
daţi-vă jos rucsacii din spate
nu aveţi dreptul
să-i mai purtaţi dacă nu mai e nimic în ei
decât umezeala zadarnică a gheţurilor de altădată

memoria măi aceştia nu e ce credeţi voi
cuvintele vi s-au dus s-au uscat
numai incontinenţa mai udă veşmintele voastre
şi rucsacii
dracu’ ştie cum urcă ea până la ei
o să vă învăţăm noi cum e cu memoria
ce sunt amintirile cum e cu viaţa trăită

şi aşa începe şcoala pe la întâi octombrie
al fiecărui an
când toţi bătrânii se aşază cuminţi în bănci
iar copiii încep să-i înveţe cum se trăieşte
şi cum se dobândesc nişte amintiri mai curate
mai pure mai dure
mai cinstite mai bine simţite

tristeţea e meseria mea

meseria mea-i tristeţea
nici majuscule nu mai am
din cauza asta
profesiunea mea-i tristeţea
când cu toţii se înghesuie
la prăvălia concurenţei
eu le ţin un loc dincoace

am vrut odată să trec graniţa
şi a trebuit să completez un formular
amănunţit
cu toate datele mele personale
am şi scris la rubrica profesiunea *tris-te-ţea*
s-au uitat lung la mine şi nu m-au lăsat să trec
şi am rămas în patrie
ca nu cumva să infectez şi uniunea europeană
căci într-acolo voiam să mă-ndrept
cu virusul meu instalat încă din copilărie
dacă aş fi fost numai asasin ar mai fi mers
pentru ăştia s-au găsit închisori
dar ce să faci cu triştii de meserie
mai trebuie să aştept până când
vor vota şi legea împotriva lor
şi abia după aceea să le cad în labe

am învăţat între timp cum se completează
formularele
la rubrica profesiunea
e simplu
vă spun şi dumneavoastră
scrieţi mai bine acolo melancolia
sau nostalgia
sau chiar moderaţiunea

o ce lume grozavă ar fi aceea
în care astea ar fi meseriile principale

iar cele de informatician inginer medic
sau profesor de matematică
munca de jos
aşa cum de fapt şi e
dar lumea e răsturnată cu josul în sus
je vous en assure

când au acceptat românia în ue
au făcut o mare greşeală
căci acum sunt şi eu
cu tristeţea mea cu tot
cetăţean al acestui club
şi oricât m-aş abţine
s-ar putea să-l contaminez

pentru că tristeţea e meseria mea
dar ştii
aşa
de la început
cum şi viaţa e pentru mulţi
o adevărată profesiune

revoluţia proletară a oaselor

arta de a produce în jurul tău tăceri
împreună cu arta de a genera năprasnice strigăte
împreună cu arta de a echilibra toate acestea
într-un potir aurit din secolul trei
nu le-am învăţat niciodată
şi nici nu vreau să le ştiu

oasele mi se văd prin pielea tot mai lucidă
creierul dacă vrei poţi să-l atingi cu suflarea-ţi străină
acum e momentul
acum e totul descoperit
n-o să se mai repete niciodată iarna aceasta
şi nici ziua de trei iulie 2006 în locul căreia
o să tot umblăm noi prin clin şi prin mânecă noaptea
fără ca zilele să se mai numere vreodată cum
s-a făcut până astăzi până ieri până când până sus până jos
unde nu mai judecă minos
decât foarte rar când nimeni nu e atent
şi toţi se uită în cealaltă parte a lumii
într-un extaz gratuit care se-mparte frăţeşte

sus pe dealuri creşte o iarbă putredă din prima ei clipă de viaţă
pe-acolo pe unde am călcat şi eu odată
firele ei mi se par oasele mele scăpate
din cenzura corpului meu
eliberate de o revoluţie proletară a oaselor
împotriva muşchilor a pielii a creierului chiar a inimii
ce rămâne din ceea ce am fost eu mi-e greu să vă desenez
cu creionul albastru s-ar mai putea trage o linie două
în spatele cărora s-ar putea presupune că sunt tot eu
ori măcar umbra mea dezosată

dacă vezi un os de om aruncat pe jos într-o grămadă de frunze putrede
„drumeţule să iei fără sfială că n-ai să dai la nimeni socoteală”
după aceea să te postezi la colţul străzii
cu acel os al meu ai putea să indici calea de urmat trecătorilor

la dreapta la stânga înainte
sau mai bine înapoi
la locul cunoscut numai de mine

or să-l înveţe foarte repede
chiar mai bine decât l-am ştiut eu

iadul de lângă noi

nu mă plâng mi-e lehamite foarte destul
mai întâi de mine şi de toate începuturile mele
care nu duc nicăieri
pe urmă
considerând că am dreptul
de toate începuturile noastre naţionale
şi acum internaţionale
păi asta îţi cerusem eu doamne
o asemenea putere mi-ai dat când mi-ai spus
să mă târăsc şi să practic numai sudoarea frunţii
şi ce iluzie că iadul e după
doar cu toţii vedem că e acum
în loc de
ca-ntr-un banc sexual de demult
uite-l cum îşi deschide porţile în fiecare dimineaţă
cu fiecare autobuz 133 sau cu troleibuzele mele preferate
79 şi 86 căci pe linia perpendiculară mă duc mai rar
uite-i construindu-şi singuri iadul
temeinic
aşa cum nimic altceva nu se construieşte pe-aici pe la noi
ce şosele de iad
ce vorbe de iad
ce declaraţii de iad
ce promisiuni de iad
cum se traduce limba română în limba dracului
o adevărată bogăţie de metode şi mijloace
şi ce reclame ale iadului
pe câte-o faţadă de bloc de sus până jos
ce oferte electorale
luaţi-l pe dracul meu că e mai bun
pe ăsta cu semnul vizibil
de pe faţă şi până jos dar voi nu-l vedeţi
decât o treime ca pe un aisberg
şi aisberg chiar este el
pe această mare îngheţată
sub care fierb totuşi cazanele
fierb

după-masă târziu

după-masă târziu când totul nu mai e ca înainte
mă gândesc şi eu cu o slabă intensitate să mor
eliberând fâşia nu prea mare de pământ pe care
de obicei îmi întind umbra sau dacă se poate spune aşa
retrocedând-o altcuiva cu un act de proprietate mai tare

mi s-a părut o clipă şi mie că mi-e dată cu hârtii în regulă
dar ele s-au dovedit în timp a fi false
azi nici nu le mai am
le-am dat foc odată cu toată valiza
cu care călătorisem până atunci
arătând pe la vămi paşaportul
fals şi el
primit cu pompă demult

acum începuturile mele s-au îndepărtat de ţărmul
pe care cred că am ajuns
pe măsură ce mă apropiam de această îndepărtare
totul devenea mai tulbure
mult mai neclar
decât păruse la început

după-masă târziu când nimic nu mai e ca înainte
sunt poate fără să ştiu
de mult în triunghiul bermudelor

adam şi eva

(o ipoteză aproape ştiinţifică)

nu credeam că bătălia
între creaţionişti şi evoluţionişti
va ajunge intactă până la noi
şi-o să învie în anul darwin
întrebându-mă însă de partea cui sunt
am găsit
sunt un evoluţionist
mă trag din două maimuţe
adam şi eva

un poem cu poeţi americani de altădată şi cu mine cel ştiind despre ei

altădată puteam să mă bizui pe noaptea sfântului bartolomeu
dar astăzi ea s-a stins în lumina crudă a reflectoarelor din vecini
eu cui mai rămân cu amintirile mele despre gregory corso şi allen ginsberg şi john ferlinghetti
ia acolo nişte poeţi americani
pe cale de a se stinge şi numele lor
altădată loveam în peretele invizibil şi îl făceam în felul ăsta
să fie văzut şi de alţii
acum el rămâne tot neclintit oricât mi-aş rupe eu pumnii uscaţi
în el
nu mai pot să spun despre noaptea sfântului bartolomeu
cât va mai ţine ea
pentru că e aproape clar că e o formă de viaţă aici pe pământ
mai tare decât patrupedele decât insectele decât animalele marine
decât zburătoarele şi submarinele nucleare
ce bucurie să stai şi să tai şi să dai în semenul tău
semen de ce
te întrebi
cărui fapt să i se datoreze asta de unde
până unde semen acest ins dezgustător care-mi seamănă
ca două picături de sudoare pe o frunte fără gânduri
în timp de pace şi-n timp de război
mâini osoase care izbesc fără zgomot şi fără durere de partea cealaltă
noaptea care se stinge în luminile crude ale unei dimineţi de moarte
ale unei dimineţi stinse din naştere
lumea singurei forme de viaţă noaptea sfântului bartolomeu
pe acest pământ binecuvântat
în această zi din urmă când numele poeţilor îmi mai revin o dată în minte ca un trecut sistematic
faţă în faţă cu prezentul ceţos
plin de scame de nori din care nu plouă şi nu se aude nimic

ion de la gară

nu-mi amintesc de la ce gară era ion şi nici unde îşi făcea veacul
său pe care i-l umpluseră saltimbancii şi irozii
am trecut prin prea multe în viaţa mea ca să-mi mai pot aduce aminte
poate ion de la gară trăia în gara cluj
nu-mi vine să cred că numele lui e o traducere a lui jean de la gare
din gara verdun
de altădată

ceea ce e sigur este că ion de la gară scria poezii
nu se ştie dacă acolo în gară sau într-un loc secret al lui
dar la gară le spunea în gura mare cam aşa cum făcusem şi noi cândva
atâta doar că ion de la gară nu fusese niciodată purtat cu trenul regal
confiscat de comunişti şi redat de urmaşii lor familiei regale şi apoi
patriei recunoscătoare
el nici nu ştia de existenţa acelui tren
iar dacă mă lăsaţi să presupun în continuare atunci
eu nici nu cred că el a călătorit vreodată cu vreun tren
nici măcar la manevre

poeziile lui nu erau ca ale noastre dar nici ca ale altora
ele nu semănau cu nimic din ceea ce îndeobşte e cunoscut
nici comportarea lui nu semăna cu comportarea noastră
el era prostul gării sau poate chiar prostul oraşului
şi ce poate să facă mai bine un prost decât să scrie poezii
uite aşa una după alta cam cum împuşca buffalo bill porumbeii degeaba
în celebra poezie a poetului cu litere mici
în fond împuşca şi el acolo cuvintele care i se păreau mai potrivite
şi mai frumoase căci ion de la gară nu evoluase încă
până la mucegaiuri şi noroi
cât despre sex ce să mai vorbim
şi-l arăta el ce-i drept uneori domnişoarelor
dar numai aşa ca să le sperie cu mărimea lui colosală
nu-i trecea prin cap să şi-l pună în versuri şi probabil nici în practică

ion de la gară a fost un poet adevărat
chiar dacă nu a publicat nici un rând la viaţa lui şi poeziile au murit

odată cu el
modelul unic pe care noi nu-l vom putea atinge niciodată
oricât ne-am zbiera prin gările patriei fără alegere poeziile
nu-i aşa doamnelor şi domnilor şi domnişoarelor
care i-aţi văzut sexul din greşeală şi v-aţi speriat (vai de mine e cât o pisică)
îmi pare atât de rău că nu l-aţi cunoscut şi că nimeni
nu-şi mai aduce aminte de el
şi că nici eu nu mai ştiu dacă a existat
sau e numai o iluzie frumoasă de-a mea
ca atâtea altele

aş da oricât să-i găsesc versurile aş da tot ce am scris şi încă ceva
pe deasupra să mai pot citi o prostie scrisă de el
pe lângă marile prostii canonice şi necanonice
pe care viaţa mi le pune zilnic în faţă
unadouătreipatrucinci doar aşa
ca să-l uit pe ion de la gară şi scrierile lui alese
cenzurate numai de vreun călător milos
care-i dădea o bucată de pâine
întrerupând pentru câteva minute
fluxul creaţiei

periscop

te uitai îndelung într-un sex proaspăt deschis
ea nu-ţi dădea parcă nici o atenţie
cerul îl privea intens prin pupilă
astfel ai văzut şi tu cerul înstelat în seara aceea
cât despre legea morală cine poate spune
ce mai putea să însemne atunci

acest periscop de demult
nu mai există
sau poate mai e unul tulburat
un zig-zag
cine mai vede prin el nu se ştie
a căzut în uitare şi plaja nudiştilor
de la 2 mai

nu-i aşa?

am îmbătrânit spune umărul drept şi nici piciorul stâng nu se simte mai bine
a venit toamna spune sufletul încercând să le ţină piept în noaptea ploioasă

pe căi dinainte bătute
de alţii
picioarele mele o iau
purtându-mă şi pe mine cu ele
fără umbrèle fără umbrèle
şi ud de ploaie sau poate de sânge
cine să mă vadă nu e
înaintez

dar înaintare e asta sau înapoiere mă trezesc întrebându-mă în zadar
căci tot eu ar trebui să-mi răspund şi atunci răspunsul nu are nici o valoare
ce înseamnă eu către mine altceva decât un pas pe loc
ba poate chiar o naivă înaintare un avansaţi înainte din troleibuz
în situaţia dată

da am îmbătrânit spune şi trecătorul care mă priveşte
vin din secolul trecut şi nu mă mai opresc
o să se şteargă toate acestea fii liniştit îl asigur fără convingere
şi nici el nu mă crede însă din politeţe ne prefacem că suntem de acord
şi exact în acea clipă îmi apar înainte figurile cunoscute din veacul demult încheiat

sunt vii fac paşi gesticulează nu au murit nu au murit strig eu bucuros
dar ei nu mă aud nu mă aud îşi continuă îndeletnicirile de mai sus
de parcă eu nici n-aş fi
nu cumva am pătruns prin efracţie
în lumea cealaltă ca dante însă fără nici un alt scop decât să scap de data asta
mă întreb în zadar
sunt pe aceeaşi lungime de undă eu întreb eu răspund eu aud

toate astea au un rost numai dacă ştii de ce eşti acolo
spune ca din întâmplare unul dintre cei morţi atât de vii în faţa mea
dar nu se uită la mine
am îmbătrânit spune altul din lumea lor
numai ei se mai exprimă numai ei între ei
noi aici eu şi cu mine ţaţo tăcem
o tăcere binemeritată după ce n-am spus nimic
în ultimele două sute de ani
nu-i aşa?

inima lui greg

el construia o inimă din materiale găsite
pe plajele lumii apar uneori pietricele ciudate
cioburi de sticlă cioplite-ndelung de ape

şi pulsul ei imens lucra pentru el
fără ca marea să ştie
şi el mai departe zile întregi potrivind
obiecte care nici nu visaseră că se vor întâlni

există totuşi o şansă infimă ca două cioburi
sau poate mai multe să fi făcut parte şi altădată
din aceeaşi sticlă aruncată în valuri

există aproape o infinitate de şanse
ca inima lui greg
cea construită de el în colaborare cu marea
să strălucească pur şi simplu

şi există o unică şansă
un unu la capătul îndepărtat
al şirului nesfârşit de zerouri contrare
ca ea să înceapă să bată

nu spuneţi grăbiţi într-o bună zi
căci asta nu se poate întâmpla
dacă va fi să se-ntâmple
decât la schimb cu inima lui

întrebarea e dacă greg e la fel de neştiutor
ca marea

pentru cine lucrează

şi dacă aprobă transferul acesta
puţin convenabil pentru el

dar care altora
tuturor celorlalţi
ar putea să le placă

în fond e foarte periculos pentru el
toate aceste pietricele cioburi de sticlă
au mai pulsat şi altădată
şi ar putea
puse alături
să-şi aducă aminte metoda

annaghmakerrig, aprilie 2006

ooo

duminică după masa mai sunt în viaţă
şi soarele încă mai luminează ziua de iunie
îmi număr rândurile care se răresc
iată şi reţeta unui sos picant căzută din bucătărie
pe foaia mea de hârtie altădată
când foaia chiar exista
iată şi faptul că nu mai am ce să aştept
de la nimeni începând cu viaţa
şi sfârşind cu acest aşa-zis poem
căruia nu-i găsesc
totuşi
nici o vină majoră
poate doar aceea că există
el sau eu ori amândoi împreună ca fraţii
de sânge care nu se mai văd de mult
şi nici nu-şi mai dau semne de viaţă
iată şi urmele înregistrate
ale cuiva care nu a existat niciodată
de fapt

să uiţi

să uiţi să te naşti
să uiţi să înveţi să vorbeşti
să uiţi să te duci la şcolile vieţii
să uiţi să citeşti
să uiţi să înveţi să trăieşti
să uiţi
să dormi
să uiţi
să mori

să uiţi să scrii acest poem
al cărui titlu nesigur se ţine scai de tine
încă din prima copilărie
pe care-ai uitat-o de mult

dumnezeu, scrieri alese

1.
cel de sus are multe poeme
probabil stive întregi
nu le ţine pentru el
nu are ce face cu ele
dimpotrivă
ni le distribuie cu generozitate
dacă eşti atent
poţi vedea cum cad din înalt
atâta doar că mai întâi el le trece
printr-o maşină de tocat poezia
şi ni le trimite vers cu vers
astfel încât trebuie să recompui
singur poemul de geniu
adunând şi combinând
macaroanele de hârtie
ceva mai complicat decât în cartea lui queneau
cent mille milliards de poèmes
pe care n-am cumpărat-o nici anul acesta
de pe boul’ mich

2.
să te văd cum
recompui marele poem
din macaroanele albe care cad
din cer
o dată la o sută două de ani
câte una

3.
închiriezi poemul fără să ştii
culegi din aer ceea ce cade
strecurat de la masa celui de sus
care posteşte
dar o dată la un secol şi ceva
mai înghite şi el
câte-o idee
câte-o imagine

câte un trop

4.
ţi-a căzut ceva astăzi din cer
mă întreabă el
fără să clipească
nimic mai nimic
doar un vers din veacul trecut
pe care-l ghicisem de mult
l-am pus bine
pentru vremuri grele
când mă voi mulţumi
şi cu-atât

5.
uite cum plouă şi printre picături
nimic din ceea ce aştept eu
nici o macaroană albă
scrisă fie şi cu un cuvânt
care
lipit de ceea ce a prins
un înaintaş
ar putea da ceva
de oarecare interes
uite cum plouă
şi cum rămânem aici
cu seceta noastră perpetuă

exerciţiu de disperanţă

cerplumburiu zid de catedrală scufundată în sus
noaptesenină aplecată spre noi din adâncuri
paştemurgule iarba de mâine azi e foarte departe
mortvisător îngropat în văzduh cu visuri cu tot
sufletsperanţă cade spre noi fără zgomot şi semne
paceaşimoartea înghit casa mea cu totul cu totul
euînea miez uscat foarte vechi aştept oare ce
numaivine strigă cine are strigăt în el numai
corbulluipoe se întoarce spre noi cu o aripă
fâlfâiestrâmb şi aterizează forţat fără victime
astfelîncepe întotdeauna ceea ce trebuie să se termine
maidevreme sau maitârziu niciodată altfel
resemnat resemnez şi eu acestecuvinte
fărăsensdacănuvreisă-lvezi

frunzuliţele verzi

să pictezi o ramură de bambus nesfârşită pe care n-ai văzut-o
niciodată
şi fiecare frunzuliţă verde să-ţi ia o zi din viaţă
astfel încât ea să fie tânără şi tu foarte bătrân
la sfârşit

să te întrebi atunci la ce bun toate astea
când s-ar fi putut altfel petrece totul
şi viaţa şi frunzuliţele verzi şi chiar
ramura de bambus cu foşnetul ei foarte subtil
cu tot

acestea îmi treceau prin minte
într-o seară de toamnă departe de locurile
unde creşte bambusul
şi fără să fi meditat îndeajuns la mine însumi
înainte de a-mi pune zilele în loc de frunze
pe-acea acuarelă
care n-o să ajungă niciodată
la muzeul din taipei
şi nici la cel din philadelphia
nu cred

îngerul păzitor

aşa cum v-am mai spus şi altădată
în timpul vieţii voastre
nu vântul ne va mătura pe toţi
ci câte un vânt pe fiecare

când începe să bată al meu
pentru voi e linişte şi pace
o atmosferă paşnică se desfăşoară de jur-împrejur
inexplicabil cum în partea aceea a pământului
lucrurile stau atât de diferit

nu ne înţelegem noi unii cu alţii
şi nici noi pe noi
căci nu se ştie când vântul personal
numit şi îngerul păzitor
se va trezi şi se va apleca
doar o clipă
asupra unei biografii fericite

dându-i un sens mai pur

dar de crăciun

şi dacă nu-ţi mai aduci aminte de cei dinaintea ta înseamnă că ei nu au fost (?)
şi dacă cei care vin după tine nu ştiu că tu ai fost înseamnă că nici tu nu ai fost (?) şi dacă uiţi ce-ai trăit înseamnă că nu ai trăit niciodată (?)
şi dacă toate acestea nu sunt decât simple cuvinte, hârtie sau eter irosit (?)
şi dacă şi propria-ţi viaţă nu e mai mult de atât, plus alte câteva forme ale materiei, cu mult mai umile (?)
astfel începe poemul. astfel se sfârşeşte poemul, deodată cu viaţa. cât despre urmele tale prin lume, priveşte cu atenţie la pasărea asta, cum trece, fără să-ţi dea nici un semn că ai fi (fost)
am uitat, nu mai sunt, dar am fost (?)

oglindă veche

scena e simplă
dumnezeu se uită în oglindă
el vede ceva care-l dezgustă îl îngrozeşte
în spatele oglinzii e chipul meu al tău al ei al tău al meu
al ei
în fine o sinteză a trăsăturilor fizice şi morale
ale omului cel mai de preţ capital
ale omului ce frumos sună acest cuvânt
ale omului trestie gânditoare

de ce se îngrozeşte el cu e mare de tipar
e simplu
dumnezeu e naiv crede în ceea ce vede
e groaznic să fii aşa simte el

finalul scenei sau explicaţia ei sunt însă şi mai
simple
nu eşti tu doamne ceea ce vezi
oglinda e veche pelicula de pe spatele ei
s-a cojit pe alocuri
şi prin ea se zăreşte chipul nostru
amestecat cu chipul tău
încât rezultă un fel de frankenstein
al creaţiei
şi asta cu literă mare de la început

stigmatizat

înăuntrul meu aceeaşi uimire intactă
din anul 1953 sau 1954
în cabinetul unui medic din marghita
unde lumina soarelui nu pătrundea niciodată
geamurile acoperite cu draperii negre şi grele
două mari portrete alături singurele ferestre deschise
o fetiţă cântând la vioară şi o tânără doamnă
tatăl meu mi-a explicat mai târziu
am auzit atunci cuvântul lagăr pentru prima oară

trecusem cu trenul de mult prin dobrogea
lumea se uita noaptea cu groază
la ochiurile de apă întunecată de-acolo
dar cuvântul lagăr nu-l mai spusese nimeni
în faţa mea

medicul de la marghita va fi murit de mult
portretele vor fi dispărut şi ele în vârtejul vremurilor
mama şi fiica asasinate într-un lagăr german
au rămas două unităţi dintr-o cifră nesfârşită
iar eu car în spinare şi astăzi tragedia lor

uneori parcă îmi iese iarăşi
tatuajul pe braţ
aşa cum l-am văzut mai târziu
la profesoara mea de germană
de la universitatea din cluj

titanic fals

toţi cu ochii aţintiţi către vaporaşul imens
şi maşinile lui plutitoare scufundate de-atunci înainte
şi către victime
ba s-a găsit şi epava pe fundul oceanului în nord

dar muntele de gheaţă domnilor şi doamnelor are şi el o viaţă
şi-a continuat netulburat cursa şi nimeni nu şi-a mai pus mintea cu el
se spune că unii au încercat dar au avut soarta titanicului
despre ei nu s-a mai aflat pentru că nu contează decât primul titanic

muntele de gheaţă
a fost văzut într-o dimineaţă foarte rece în toiul verii
chiar în largul portului constanţa din românia
ştiţi ţara aceea care

dar mai bine să urmărim muntele de gheaţăscufundătoraltitanicului
în fantastica-i cursă

viaţa munţilor de gheaţă e cu totul aparte ea nu seamănă cu aceea a semenilor
lor oamenii
ei nu iubesc nu urăsc nu fură nu ucid nu râvnesc la femeia vecinului
nu iau nimic de la el
a o să spuneţi dar tot ce era pe titanic inclusiv oamenii cu semnul întrebării
o să vă răspund pe dată aceştia sunt o ofrandă
adusă apelor adânci
acestor mici băltoace care înconjoară pământul
şi în care s-ar găsi multe corpuri delicte dacă vreodată apele s-ar evapora

muntele titanicocton a făcut înconjurul lumii cu aceeaşi viteză netulburată
cu care se îndreptase către vaporaşul cel imens
la ecuator a fost cuprins de calmul plat dar a rămas netulburat

de parcă în jurul lui ar fi fost minus 30 de grade
îşi crea propria climă în jur şi o purta cu el pretutindeni
broaştele ţestoase de pe insulele galapagos l-au privit cu mirare
după care
şi-au văzut de ale lor şi nici malurile nistrului
aşa în flăcări cum erau acum vreo 70 de ani
nu s-au sinchisit
când l-au văzut urcând spre izvoarele nilului
cum pe cine de ce întrebaţi
pe muntele de gheaţă care scufundase din greşeală titanicul

ajuns pe undeva pe la moscova muntele de gheaţă a luat-o din nou spre sud
navigator neobosit cum era
pe el se adăpostiseră după dezastrul titanicului vreo zece perechi de mutanţi
au crescut şi s-au înmulţit dând naştere unei umanităţi diferite
una care nu avea nevoie nici să mănânce nici să bea ca şi cum ar fi fost tantal
cu deosebirea că acesta voia să facă şi una şi alta dar nu-l lăsau zeii
pe ăştia însă o să râdeţi zeii îi lăsau în pace şi să mănânce şi să bea numai că ei
nu aveau nevoie de asemenea complicaţii vă daţi seama nu aveau nici restaurante
nici closete
şi nici de hoteluri nu putea fi vorba
totul era all inclusive
nu aveau nevoie nici de cartiere elegante sau populare nici de bănci
tot sistemul bancar al lor se rezuma la câteva cioburi mici de gheaţă
cu care se trezeau dimineaţa în mâini după ce dormiseră un somn lung
în timpul căruia domiciliul lor scufundase încă un titanic şi mai mare
nebăgat în seamă de nimeni
după care toată lumea se apuca de treaba lor favorită
construcţia unor imenşi oameni de zăpadă pitici care semănau
dacă cineva ar fi stat să observe
ca mii de picături de apă cu mia şi ceva de scufundaţi din catastrofa titanicului
îi construiau cu migală ca pe nişte adevărate statui şi se minunau pe urmă in corpore
de caraghioslâcul costumelor acestora demodate fireşte

se spune că-n timp oamenii de zăpadă şi-au construit lumea lor

şi i-au înlăturat pe cei care-i făcuseră şi le dăduseră viaţă deşi nemuritori
muritorii au cucerit lumea şi au înfiinţat fabrici şi uzine în care nu aveai voie să dai
şi plantaţii imense de bumbac pe care au adus negri ca să-i exploateze
dar mai târziu urmaşii lor
că au avut şi urmaşi mai multe generaţii nenumărate
le-au dat drepturi aşa cum se cuvenea şi pe muntele de gheaţă
care acum era ca o planetă pe o altă planetă într-un sistem solar plin de aisberguri
şi au înfiinţat bănci puternice pe care unul dintre directorii lor spunea că se ţine
totul
toată planeta adică aisbergul dar ei nu ştiau că sunt pe aisberg pentru ei
muntele de gheaţă era însuşi titanicul înseşi şantierele de la belfast care-l construiseră
aveau şi un satelit pe care l-au botezat în batjocură titanic
şi căruia poeţii lor căci erau şi din ăştia vreo doi
îi scriau versuri dar numai până când lucrurile s-au clarificat şi poezia a devenit
ca economia şi ca finanţele şi ca mahalaua şi ca elitele şi ca toată lumea
încetând să existe

şi atunci o să râdeţi muntele de gheaţă a început să se clatine
nu l-au mai ţinut în gheaţă (adică viaţă) nici sistemul bancar nici sistemul industrial
nici campionatele mondiale de fotbal ale banchizei
şi nici nimic din toate hollywoodurile lor îngheţate cu care se distraseră atât de bine până atunci

dar mai dă-o dracului de poezie a spus unul poate chiar preşedintele
căci am uitat să vă spun îşi aleseseră şi un preşedinte

să nu credeţi nimic din toate acestea
e curată propagandă pentru poezie şi pentru posibilităţile ei
de a ocupa lumea şi de a-i da drumul pe mări şi oceane
înainte de a o scufunda definitiv
asta numai dacă lumea însăşi nu vrea să-şi mai continue cursa ei îngheţată
pentru că în jurul banchizei era un frig pătrunzător
chiar dacă navigând în derivă

muntele de gheaţă ajungea pe la ecuator

şi totuşi nu poezia a scufundat imensul vaporaş titanic
nu i-a înecat ea pe toţi acei fericiţi şi nefericiţi
că doar n-o să spuneţi că banchiza nu e decât un fel de poezie solidificată
aşa ca un abur îngheţat dintr-o iarnă trecută

acum muntele de gheaţă se îndreaptă spre noi şi mă tem
că o să vrea să ne scufunde cu ţară cu tot
mai ales că oamenii de zăpadă sunt de mult aici împreună cu noi
ca trecutul lui eugene o’neill împreună cu personajele lui
şi au pregătit de mult totul
fericita întâmplare

sirena din bibliotecă

citeam o carte despre politică şi spiritul tragediei şi oscilam
între prima şi a doua exact ca-n viaţă
afară ploua sau stătuse dar umezeala persista de parcă aş fi fost
în bacăul lui 1920
când deodată din maldărul de cărţi şi hârtii a răsunat o sirenă
nu era a lui vasile roaită cu care ne otrăviseră copilăria
nu era nici aceea care îi va fi chemat la revoluţie în decembrie 1989
pe oamenii muncii obişnuiţi să fie duşi ba la miting să-l asculte pe tovarăşul ba
ca de data asta
să-i pregătească sfârşitul
şi nici vreuna dintre sirenele care nu reuşiseră să-l amăgească pe ulise nu era
răsuna fără încetare încât m-am oprit din citit şi am privit pe geam
strada traian dispăruse
şi nici reclama de la bucur obor nu se mai vedea deşi nu era ceaţă
ce semnal o fi ăsta mi-am spus şi am privit împrejur
dar cărţile mele
în teancuri dezordonate pe rafturi improvizate cu mâna mea cândva
erau tot acolo parcă mai vizibile
o fi anunţul că toate au un sfârşit
o fi anunţul că odată cu sfârşitul meu începe altul să se apropie de clipa aceea
ipoteze multiple mă asaltau fără încetare
şi nici una n-a reuşit să se impună
şi nici astăzi nu sunt convins că n-a fost altceva
poate chiar sfârşitul şi în zadar mai răsfoiesc tomuri
în diferite limbi necunoscute
totul s-a terminat
totul s-a închis
închis aici voi citi până la ziua de apoi
când nimeni nu mă va întreba în cel mai firesc mod din lume
ce mai citeşti tu acolo
ci o mulţime de alte lucruri pe care nu le ştiu
şi nici până atunci n-o să am timp să le-nvăţ

poetul automat

acum câteva zeci de ani când unii dintre dumneavoastră nu erau născuţi încă
graficianul florin creangă despre care nu mai ştiu nimic de multă vreme
venea seara la mongolu’ despre care mai aud câte ceva din când în când
şi ne povestea visele sale / îmi mai amintesc troleibuzele cu blană
dar ceea ce vreau să vă spun este altceva
cum noi stăteam multă vreme în acea cârciumă sub pământ până când oboseam de atâta muncă
într-o zi tot el a venit cu ideea beţivului automat care să continue să ridice paharul
şi după ce omul pune capul pe masă pentru o binemeritată odihnă
sau cum spunea m ivănescu pentru un somn reparator

dar nici asta nu voiam să vă spun
intenţionam să evoc visul dintr-o altă seară mult mai târzie
care-i al meu
trecuseră între timp zeci şi zeci de ani o veşnicie
despre poetul automat care continuă să scrie şi după ce poetul cel viu
nu mai are puterea s-o facă
şi înmulţeşte poemele lumii şi mai şi decât o fac astăzi muritorii de rând
autoproclamaţii poeţi
şi vai ce imagini şi ce bogăţie de tropi şi de trollopi şi vai mie şi vai vouă
celor din jurii care nu veţi mai şti ce să faceţi cu atâtea poeme şi cu atâtea cărţi
câte premii vor trebui inventate pentru noua specie atotbiruitoare de barzi
care vor cuceri lumea chiar dacă lumea nici habar nu va avea ce i se întâmplă
şi nici azi când poetul automat e doar un deziderat nebunesc nu are habar
aici trebuie un semn de întrebare dar eu nu mai pun semne
n-aveţi decât să le puneţi singuri

însă cel mai mult aş vrea să las în urma mea poetul automat
programat de mine însumi
atunci când mi-ar veni vremea să dispar
văd încă de pe-acum că dacă ai murit nu mai exişti nici ca poet sau ce vei fi fost
dar degeaba

nici dacă eşti în viaţă nu mai exişti în ochii celor programaţi să vadă doar altceva
ai criticilor automaţi
ai cititorilor automaţi
în această lume a automatelor de cafea şi de sex şi de gânduri corecte
unde iată că îmi mai amintesc şi de beţivul automat al lui florin creangă
şi de alte vise nebuneşti care se vor împlini ele vreodată
atunci când poetul meu automat va fi de mult pus la treabă

feriţi-vă de poetul automat şi când vă face daruri
feriţi-vă în general de poeţi oricând şi pe oriunde i-aţi întâlni
pentru că s-ar putea să vă molipsească şi pe dumneavoastră
iar boala e de netratat de aceea e mai bine să-i stârpiţi pe toţi
în modul cel mai minuţios
nu înainte de a-i pune să-şi lase programul în câte un automat
mult mai uşor de stăpânit şi eventual de făcut să tacă pentru totdeauna

poţi să omori câţi poeţi automaţi vrei într-o zi sau într-o viaţă
nici un tribunal nu te va pedepsi
pentru că nu există legi împotriva acestui fel de crimă
nu nu e un fel de răscoală împotriva maşinilor aceasta
ca-n anglia secolului optsprezece împotriva maşinilor de ţesut
deşi ţes şi ăştia dar nu te poţi îmbrăca pe dinafară în ce ţes ei
şi nici pe dinăuntru dacă te uiţi mai atent nu te poţi schimba

să ucizi o pasăre cântătoare e una dar să ucizi un poet automat
e cu totul altceva el nu lasă nici o urmă
numai al meu vă promit o să scoată un geamăt
înainte de a-şi da duhul adică plăcile de sunet şi de imagine din el
şi toate sârmuliţele care-l compuseseră până în clipa aceea
şi o să scoată pe undeva şi puţin sânge roşu stins

aşadar nu mai e nici o speranţă
nu-ţi mai poţi prelungi viaţa şi poezia
nici cu mijloacele lumii moderne
pe care ea le face ea le desface
renunţă şi taci

dispari fără urmă
ia-ţi cu tine plăcile şi sârmuliţele
toată fierăraia aia fină
din care te făceai că eşti compus
şi mai ales şterge-ţi minuţios
numele
din catalogul poeţilor
vii şi morţi

morminte invizibile

şi când vei încerca să mai existi o dată va fi în zadar
cu toate că însă pe faţă nu-i nimeni vinovat
armele albe se curăţă singure în tăcere şi noaptea
când totul poate să crească la dimensiuni înfricoşătoare
marfa şi omul pe-o mână-s în lumea stinselor voci
se aşterne o limită fără sfârşit cu un vag început
şi nimic nu ne conduce mai bine decât
liniştea de dinainte de mormânt sau chiar mormântul însuşi
aleea numărul cinci într-o margine invizibilă

locul întâi pe lumea cealaltă

iarna îşi ia cortegiul ei de morţi
oameni şi câini păsările pisici grauri şi porumbei
vine primăvara cu floricele şi păsările
pleacă şi ea cu cortegiul ei specific
şi vara şi toamna la fel
cresc recoltele
creşte pib-ul morţii
suntem pe cele mai înalte culmi
locul întâi pe lumea cealaltă

cititorul de stradă

la colţul bulevardului pache
aproape de casa mea
stă uneori noaptea când nu e prea frig
un om sărman care citeşte cu sete
aşa cum trage din ţigară

între noi îi spunem cititorul şi e o constantă a vieţii
aşa cum dincolo pe lângă universitate
e constant seara acordeonistul
care cântă melodii vechi
şi eu îi dau doi lei şi el îmi mulţumeşte
iar uneori îl văd cum pleacă şchiopătând
probabil spre casă

dar cititorul nu cere nimic
nici acordeonistul nu cere dar e clar de ce cântă
cititorul citeşte
am crezut la început că e o reclamă a cărţii
dar nu era
el citea pentru el

de când a venit iarna nu mai vine deşi are cu ce se înfofoli
am văzut
el stă mai bine decât stătea câinele de la colţul celălalt
şi mai şi trăgea din ţigară
aşa că tusea lui nu era semn de boală

mi-au luat statuile de la universitate
eu am în schimb aceste repere
un cititor de stradă
un acordeonist de stradă
un câine fără stăpân
care moare

what a wonderful world
vorba lui satchmo
frumoase constante ale vieţii noastre
cu ele vom ajunge departe-departe
şi vom fi fericiţi-fericiţi

iar dacă o să avem puţin noroc
o să ne amintim de ei
atunci când nu vor mai fi
pentru că invers slabă speranţă

mersul poemelor

pentru mine poemul e mai mult decât o coajă de nucă
în care se îmbarcă o furnică şi aşteaptă răbdătoare plecarea navei
poemul chiar pleacă într-o zi cu mine la bord
la tribord la babord unde-i prietenul meu marinar din tinereţe
braţul lui prin hong-kong
numai că plecarea poemului nu e prevăzută nicăieri
nu există un mers al poemelor
cum există un mers al trenurilor
aici trebuie să te orientezi de unul singur sau să aştepţi
până când ora-i propice
până când curenţii pornesc şi cuvintele încep să se umfle
să tragă din toate puterile lor invizibile
şi abia când eşti departe îţi dai seama că pământul nu se mai vede
poate doar la orizont o linie subţire
dar aceasta poate fi de fapt un alt poem
doar e marea lor cea pe care-o porneşti
cel de la catarg ar trebui să anunţe linia de la orizont
dar cum să strige poem! poem!
sau poem la apă! lăsaţi-l să plece
el nu are nevoie de colac de salvare şi nici măcar să-l priveşti
când se duce
şi cum şi pământul poemelor e rotund
cine ştie când ne vom mai întâlni
cine ştie

substituirea (sau pe cine rad eu dimineaţa şi cine mă rade)

mă uitam mirat în oglindă
şi deodată mi-am dat seama că-l rad pe altul şi m-am şi întrebat
atunci pe loc
de ce-l rad eu pe acest străin îmbătrânit
cu care nu am nici o legătură vizibilă
dar nu s-a terminat totul aici dimpotrivă
l-am văzut pe străin în pielea goală în baie în locul meu
presiunea apei de jos în sus părea să fie
egală cantităţii de apă dezlocuită de corpul lui
iar aceasta din urmă egală cu aceea pe care ieri
o dezlocuia chiar corpul meu
cel cu care mi se părea că sunt obişnuit din copilărie
cel cu care se obişnuiseră şi câteva femei altădată
nu aveam nici o explicaţie pentru felul în care se produsese
substituirea aceasta
şi nici unde era celălalt
cum se băgase în patul meu acest corp străin
cum mi se băgase pe sub piele şi-n patul propriei mele soţii
de ce l-am ras cu atâta atenţie
ar fi meritat să-l mai şi tai
din când în când cu mâna lui tremurândă
l-am şi îmbrăcat cu hainele mele din dulapul meu
şi l-am dus să se uite la actele mele de identitate
care-l arătau tot pe el
poliţia română falsifică acte
striga el în numele meu

îmi mai rămâne o-ntrebare
abia cutez s-o pun
pe cine or să-l înmormânteze fără nici o pompă
atunci când se va anunţa că eu am murit
nu cumva o să fim doi acolo jos
şi o să ne distrăm
în sfârşit
de minune
povestindu-ne viaţa
în cele două versiuni previzibile

dar până la urmă
dacă stau să mă gândesc mai bine
tot el a scris în seara următoare şi aceste versuri
încât nu m-am mai mirat că marele editor m-a refuzat
bine i-a făcut

pe neobservate

auzi asculţi tot ceea ce ţi se spune şi taci
o dată de două ori
de cât mai multe ori până când tăcerea
devine starea ta normală
acum sau atunci eşti antrenat pentru ceea ce
şi fără antrenament va trebui să îndeplineşti
dar e mult mai bine aşa
ai impresia că a fost chiar dorinţa ta
şi pleci în mod firesc
aşa cum veniseşi
pe neobservate

annaghmakerrig, 13 aprilie 2006

iar ăla de acum câteva luni

subsemnatul Prelipceanu V. Neculai declar pe propria mea răspundere
că tot ce am scris îmi aparţine numai în parte şi anume atunci când vă vine să căscaţi
la auzul / vederea cuvintelor mele
că toate cele care vă interesează s-au scurs de undeva din necunoscut
că în locul meu a scris altcineva
îmbrăcat în pielea mea cu mâna mea dreaptă mănuşă a lui dreaptă
stânga mea mănuşa lui stângă
inima mea toc pentru inima lui
ochii mei transplant de la el integral cu cele opt sute de mii de fire invizibile (sic)
ca să nu mai vorbesc de sexul meu pe care-l foloseşte fără ruşine
de câte ori are chef şi cu cine îi acceptă propunerile ruşinoase
fără nici un câştig real pentru mine care mă mai cred posesorul lui
şi al tuturor acestora la un loc într-o identitate pusă brusc sub semnu-ntrebării
nu sunt sigur nici dacă el e acela pe care-l rad dimineaţa în faţa oglinzii
şi care mă rade el dimineaţa în faţa oglinzii acolo unde
au loc toate întâmplările neobişnuite din viaţa mea
plină de surprize
cum ar fi aceea că timpul trece şi eu rămân doar un fragment al lui
vorba poetului Apollinaire la al cărui mormânt de piatră cenuşie
abia cioplită puţin mă închin de câte ori ajung în Parisul visurilor mele
de adolescent neterminat
rămas aşa până în zilele noastre când altul scrie în locul lui
această declaraţie de principiu
pe care vă rog să o înregistraţi cu număr şi dată
dar să o uitaţi pe loc aşa cum aţi făcut şi cu cele scrise până acum
de individul despre care vă vorbeam mai sus
şi care nu se va supăra nu se va supăra nu se va supăra
niciodată niciodată niciodată

Table of Contents

l.p.s.
iată calea
pe curând pe niciodată
judecata de acum
la „epitaf general”
o noapte ploioasă în bucureştiul veacului douăzeci şi unu
şcoala pentru bătrâni
tristeţea e meseria mea
revoluţia proletară a oaselor
iadul de lângă noi
după-masă târziu
adam şi eva
un poem cu poeţi americani de altădată şi cu mine cel ştiind despre ei
ion de la gară
periscop
nu-i aşa?
inima lui greg
ooo
să uiţi
dumnezeu, scrieri alese
exerciţiu de disperanţă
frunzuliţele verzi
îngerul păzitor
dar de crăciun
oglindă veche
stigmatizat
titanic fals
sirena din bibliotecă
poetul automat
morminte invizibile
locul întâi pe lumea cealaltă
cititorul de stradă
mersul poemelor
substituirea (sau pe cine rad eu dimineaţa şi cine mă rade)
pe neobservate
iar ăla de acum câteva luni